

Draga občanka, dragi občan!

V nedeljo, 9. novembra 1980, bomo od sedme do devetnajste ure v naših novoustanovljenih krajevnih skupnostih Kolo-dvor-jug, Kolodvor-sever, Ledina, Nove Poljane, Poljane, Stara Ljubljana, Tabor in Trg osvoboditve

VOLILI

delegacije za zbor krajevnih skupnosti skupščine občine Ljubljana Center ter za skupščino samoupravne interesne skupnosti za vzgojo in izobraževanje, za kulturo, za raziskovalno dejavnost, za zdravstvo, za telesno kulturo, za socialno skrbstvo, za otroško varstvo, za zaposlovanje, za invalidsko pokojninsko zavarovanje in za stanovanjsko gospodarstvo.

V novooblikovanih krajevnih skupnostih smo se odločili za oblikovanje številnih posebnih delegacij za skupščine posameznih interesnih skupnosti, da bi tako v delegacije vključili čimvečje število krajanov in jim omogočili poglobljeno delovanje v posamezni interesni skupnosti.

Posledica te odločitve je tudi bolj zahteven način izpolnjevanja glasovnic, ki bo zahteval pozornost vsakega volilca ob samem glasovanju. Volilni odbor bo na volišču vsakemu volilcu obrazložil način glasovanja.

V akciji evidentiranja možnih kandidatov v posameznih krajevnih skupnostih je

sodelovalo mnogo ljudi – od aktivistov družbenopolitičnih in družbenih organizacij ter društev do hišnih svetov. V postopku kandidiranja smo se prizadevali, da bi predlagali primerne in zavzete občane, upoštevajoč tudi zastopanost glede na socialno sestavo, izobrazbo, spol, starost, interes, nagnjenost in družbenopolitično aktivnost.

Na volitvah bomo torej glasovali za tiste sokrajane, ki so pripravljeni in sposobni izražati naše interese in potrebe ter v sodelovanju z delegati drugih krajevnih skupnosti reševati vsa bistvena vprašanja, ki jih čutimo kot pereča v naših krajevnih skupnostih, občini in Ljubljani. To pa so vprašanja, ki zadevajo vsakega občana in vsako družino.

Ne le od izvoljenih članov delegacij, temveč od vseh prebivalcev in delovnih ljudi v krajevnih skupnostih in naših družbenopolitičnih organizacij je odvisno, kako uspešno in učinkovito bomo reševali naše skupne probleme.

Naše geslo naj bo VSI NA VOLITVE, kajti z izvolitvijo delegacij v novoizvoljenih krajevnih skupnostih bomo svobodno in odgovorno izpričali svojo privrženost idejam in praksi samoupravne socialistične in neuvrščene Jugoslavije, v kateri bodo vsi delavci in občani imeli pogoje za osebno srečo in ustvarjalno delo v miru in varnosti.

PREDSEDSTVA
KRAJEVNIH IN OBČINSKE KONFERENCE SZDL

DOGOVORI

GLASILO OBČINSKE KONFERENCE SZDL LJUBLJANA CENTER ●

Leto VIII – 4. november 1980 Štev.: 15 – BREZPLAČNO

POSVET SEKRETARJEV OSNOVNIH ORGANIZACIJ ZVEZE KOMUNISTOV V OBČINI LJUBLJANA CENTER

Uresničiti dogovorjeno

Komite občinske konference ZKS Ljubljana Center je v oktobru organiziral posvet sekretarjev osnovnih organizacij zveze komunistov v občini Center z namenom, da pospeši in usmeri nadaljnjo aktivnost v uresničevanju sklepov predsedstva CK ZK Jugoslavije o uresničevanju gospodarske in socialne politike v letu 1980 ter drugih že sprejetih sklepov in stališč organov zveze komunistov.

Posvet je potekal v dveh delih. Na prvem, plenarnem delu, ki je bil v sredo, 15. oktobra, v kulturnem domu Ivana Cankarja, je Albin Vengust, predsednik občinske konference ZK, orisal razmere v občini, v nadaljevanju pa je o nekaterih temeljnih izhodiščih za nadaljnjo aktivnost ZK v uresničevanju gospodarske stabilizacije spregovoril Roman Albreht, član predsedstva CK ZK Slovenije in predsednik republiškega sveta za vprašanja družbene ureditve.

Drugi del posveta je potekal od 20. do 25. oktobra, in sicer v štirinajstih skupinah OO ZK – akcijskih konferencah. V živahnih razpravah so udeleženci izmenjali izkušnje o oblikah in metodah dela ZK z namenom, da bi v prihodnje dosegli še večjo dejavno navzočnost zveze komunistov in njenih članov v vseh oblikah družbenopolitičnega in samoupravnega delovanja.

Namen posveta je bil, da ob analizi sedanjega družbenega

trenutka ter procesov in tokov v družbenopolitičnih in družbenoekonomskih odnosih ugotovi, kako tudi v sedanjih zaostrenih gospodarskih pogojih utrjevati socialistične samoupravne odnose v družbi, kako okrepiti osnovne stabilizacijske sestavine in kako dohodkovnim odnosom zagotoviti osrednje mesto.

S tem v zvezi je tekla beseda o medsebojnih pravicah, obveznostih in odgovornostih, saj bi si v vseh okoljih morali mnogo bolj prizadevati za skupen družbeni dohodek, s katerim smo povezani tako v proizvodnji kot v reprodukciji. Pri odločanju o porabi dohodka pa mora imeti poglavitno besedo tisti, ki ga je ustvaril, ker nas vsakršno drugačno ravnanje potiska v različne konflikte in težave.

Vzroki za težke gospodarske razmere so v širjenju vseh oblik porabe, še zlasti investicijske, kar je začelo povzročati resne motnje na vseh področjih življenja in dela. Zato

moramo vsi porabo spraviti v realne okvire, istočasno pa tudi stalno ugotavljati, kako lahko z obstoječimi kapacitetami, z ustrezno prerazporeditvijo dosežemo več, in katere so tiste naložbe, ki bodo dale kakovostno in količinsko ustrezen delež ter večji izvoz. Ustrezneje moramo nagravati delo v neposredni proizvodnji in zavezati širjenje administracije.

Mesto in vloga članov zveze komunistov je tam, kjer se sprejemajo odločitve, zato da bodo te sprejete po samoupravnih poti. Tudi v sedanjem družbenem trenutku je zaradi akcijske enotnosti izrednega pomena, da vemo, za kaj smo in proti čemu smo. Potrebni so jasni dogovori in uresničevanje sprejetih sklepov. Hitro je potrebno reagirati na vse tiste primere v družbi in posameznike, ki hočejo tudi sedanjemu gospodarski položaj izkoristiti samo zase. Naša socialistična revolucija prehaja v izredno pomembno fazo, v kateri se mora še bolj učvrstiti oblast delovnega razreda, v kateri mora delavec obyladati vso družbeno reprodukcijo in se opredeliti, s kakšnim tempom si bomo gradili še lepše življenje v prihodnosti.

Živeli bodo z nami

Ko položimo v zemljo seme, najsi bo še tako lepo in čvrsto, se razkroji in umre zato, da iz njega nastane novo in bogatejše življenje. Da bo moralo zaradi novih oblik življenja umreti, nam še na misel ne pride.

Ali naj nam bo ta primera iz narave visoka razlaga oziroma odgovor na najrazličnejša vprašanja, ki si jih človek zastavlja od dnevu mrtvih, pa nanje nikdar ne najde odgovora?

Večkrat namreč slišimo nenavadne besede: »Umrli so, da bodo živeli z nami.« Če premislimo grozo teh besed, ki jih marsikdo izreče zgolj v čustvenem zagonu brez razumske podlage, se moramo ozreti okoli sebe in se vprašati: kje so?

Slovencev ni samo okoli dva milijona, ampak na milijone in milijone. Z nami žive kmečki puntarji in Primož Trubar, Sebastijan Krelj in Jurij Dalmatin, Anton Tomaž Linhart in Valentin Vodnik, France Prešeren, Fran Levstik in Simon Jenko, Josip Stritar in Josip Jurčič, Ivan Cankar in Oton Župančič, Ivan Grohar in Marij Kogoj, Boris Kidrič in Edvard Kardaš... da omenim le nekaj izbranih imen iz tisoč in tisoč ljudi naše preteklosti, ki nas vsak dan spremljajo, ker so del naše slovenske zavesti.

Vsi ti ljudje so nam darovali svoja življenja, niso pa nam darovali svoje smrti.

V narodnoosvobodilnem boju od leta 1941 do 1945 pa je padlo na tisoče in tisoče fantov in deklet, mož in žena, na tisoče jih je pobil slovenski sovražnik v ječah in v taboriščih. Ko so tiste čase ljudje umirali, so v zadnjih trenutkih življenja sporočali, da umirajo za svobodo in za lepše življenje v prihodnosti. Njihova smrt je bila odkupnina za naše lepše življenje.

Lahko bi nas kdo obtožil, da se ukvarjamo z nenavadno (moderno) mistiko, ko govorimo o mrtvih, ki žive z nami. A če bomo o tožnikih razmišljali, bomo kmalu sprevideli, da se nad našim prepričanjem pritožujejo tisti, ki so zapadli v potrošniško miselnost današnje dobe. Potrošniki pa so karikatura socializma. In če bomo vrtali z mislijo še naprej, bomo spoznali, da se branijo »kontrola mrtvih« vsi tisti, ki mislijo, da je socializem samo veselje do življenja, ne zavedajo pa se, da je v resnici nenehen boj za dobrobit človeštva. In končno bomo spoznali, da bi radi pregnali iz našega življenja vse junake in mučenike in borce in brezmejno plemenite ljudi tisti, ki jim je egoizem požrl zadnje ostanke človečnosti.

Zato niso brez smisla besede, ki jih ob prazniku mrtvih tolikokrat slišimo: »Umrli so, da bodo živeli z nami!« Z nami živijo in od nas terjajo, da izpolnjujemo vse tisto, za kar so se bojevali s svojim življenjem in s svojo smrtjo.

JOŽE JAVORŠEK